

สวนสัตว์: คุณอันน่าเวทนา

แม้จะอ้างว่าดูแลห่วงใยสัตว์ แต่ที่ถูกต้องแล้วเราควรอธิบายสวนสัตว์ว่าเป็น “การเก็บรวบรวม” “สายพันธุ์” ที่น่าสนใจ มากกว่าเป็นที่พักอาศัย หรือถิ่นที่อยู่เลียนแบบ (บ้านที่แท้จริง) สวนสัตว์สอนผู้คนว่าเป็นเรื่องยอมรับได้ที่จะแทรกแซงชีวิตสัตว์และขังพวกมันไว้ในสถานที่กักขัง ที่ซึ่งพวกมันเบื่อหน่าย อยู่ในที่คับแคบ เดียวดาย ถูกตัดขาดจากการควบคุมชีวิตตนเอง และ อยู่ในที่ห่างไกลจากบ้านธรรมชาติของพวกมัน

เวอร์จิเนีย แมคเคนนา ผู้แสดงในภาพยนตร์คลาสสิกที่ชื่อว่า *Born Free* และได้รับตำแหน่งเกียรติยศของอังกฤษ (Order of the British Empire) ในพ.ศ. 2546 สำหรับงานของเธอที่ช่วยให้สัตว์ในที่เกิดขัง ได้กล่าวว่าการมีส่วนร่วมในภาพยนตร์เรื่อง *Born Free* ทำให้เธอรสีกได้ว่า “สัตว์ป่าควรอยู่ในป่า ไม่ใช่ถูกกักขังในสวนสัตว์... อีสรภาพเป็นความคิดที่มีค่า และสัตว์ป่าทุกขัทรมาณทางร่างกายและจิตใจเนื่องจากขาดอีสรภาพเพราะถูกกักขัง”(1)

การตัดค่าใช้จ่ายทำร้ายสัตว์

สวนสัตว์มีขนาดและคุณภาพแตกต่างกันไป ตั้งแต่สวนที่ขังสัตว์เข้าไปขังได้ ไปจนถึงสถานที่รวบรวมสัตว์ป่าข้างถนน ที่ทำด้วยคอนกรีตหนาและกรงเหล็ก แม้ว่าจะมีผู้คนมากกว่า 135 คนต่อปีเข้าเยี่ยมชมสวนสัตว์ในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา แต่สวนสัตว์ส่วนมากดำเนินการโดยมีรายได้ต่ำกว่าทุนและต้องหารายได้ตัดค่าใช้จ่ายหรือเพิ่มกลเม็ดเพื่อดึงดูดผู้เข้าชม(2) หนังสือพิมพ์ *Wall Street Journal* รายงานว่า “เกือบครึ่งหนึ่งของสวนสัตว์ในสหรัฐกำลังเผชิญกับการตัดต้นทุนในปีนี้ ในขณะที่ผู้เข้าชมลดลงประมาณ 3% ทั่วประเทศ”(3)

ดังนั้นในท้ายที่สุด ผู้ที่ต้องรับเคราะห์คือสัตว์ทั้งหลาย เงินทุนอันมีค่าที่ควรใช้เพื่อจัดหาสภาพความเป็นอยู่ที่มีเมตตามากขึ้นให้กับสัตว์ถูกส่งไปใช้ปรับปรุงสิ่งมึงหน้า เช่น สภาพภูมิทัศน์หรือศูนย์ผู้เยี่ยมชม เพื่อดึงดูดผู้เข้าชม

สัตว์ทุกขัทรมาณจากการถูกทอดทิ้งในสวนสัตว์บางแห่ง ตัวอย่างเช่น โรส-ทู ข้างในสวนสัตว์โอเรกอน ทุกขัทรมาณกับแผลยาวลึกและบาดแผล 176 แห่ง ที่เกิดจากผู้ดูแลสวนสัตว์ตีด้วยท่อนเหล็กคม(4) ข้างอีกตัวหนึ่งชื่อซิสซี่ ถูกตีด้วยด้ามขวานที่สวนสัตว์เอล พาโซ

ไม่เพียงสัตว์ที่ถูกนำออกแสดงเท่านั้นที่ทุกขัทรมาณ สวนสัตว์ส่วนมากมีพื้นที่ที่สาธารณชนไม่เคยได้เห็น ที่ซึ่งกระต่าย หนู ลูกเจี๊ยบ และ สัตว์อื่นๆ ถูกเลี้ยงและฆ่าเพื่อนำไปเป็นอาหารสำหรับสัตว์ที่ถูกจัดแสดง อาสาสมัครสวนสัตว์คนหนึ่งกล่าวว่ามีวิธีการฆ่า ได้แก่ การหักคอ และ “ฟาดอย่างแรง” โดยผู้ดูแลสวนสัตว์นำสัตว์สำหรับ “ใช้เป็นอาหาร” ใส่ไว้ในถุงพลาสติก และฟาดหัวของพวกมันลงบนพื้นผิวแข็งๆ เพื่อทำให้เกิดอาการบาดเจ็บที่ร้ายแรงถึงตาย

การโฆษณาชวนเชื่อ ไม่ใช่การให้การศึกษา

สวนสัตว์อ้างว่าให้การศึกษาแก่ประชาชนและดำรงรักษาสายพันธุ์สัตว์ แต่พวกเขามักล้มเหลวทั้ง 2 อย่าง สวนสัตว์ถูกล้อมรั้วไว้แคบมาก และแทนที่จะส่งเสริมการให้ความเคารพและความเข้าใจสัตว์ ป้ายข้อมูลต่างๆ มักจะให้ข้อมูลน้อยมาก โดยกล่าวถึงเพียงแค่ว่าสายพันธุ์ อาหาร และ ถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติ พฤติกรรมตามปกติของสัตว์แทบจะไม่มีกรกล่าวถึง และสังเกตเห็นได้น้อยยิ่งกว่ามาก เนื่องจากความต้องการตามธรรมชาติของพวกมันแทบจะไม่มีใครตอบสนอง ปีกของนกอาจถูกขลิบออกเพื่อไม่ให้บินได้ สัตว์น้ำมักมีน้ำไม่เพียงพอ และสัตว์หลายตัวที่อาศัยอยู่ในฝูงใหญ่หรือเป็นครอบครัวในธรรมชาติก็ถูกขังไว้ตัวเดียวหรืออย่างมากที่สุดก็เป็นคู่ พฤติกรรมการล่าและการผสมพันธุ์ตามธรรมชาติมักจะถูกกำจัดไปเกือบทั้งหมดโดยการควบคุมการให้อาหารและการกำหนดกฎเกณฑ์การผสมพันธุ์ สัตว์ถูกกักขังอย่างคับแคบ ขาดความเป็นส่วนตัว และมีโอกาสน้อยมากที่จะได้รับการกระตุ้นทางสุขภาพจิตและการออกกำลังกาย สภาพเหล่านี้มักทำให้เกิดพฤติกรรมผิดปกติหรือการทำร้ายตัวเอง ที่เรียกว่า “สภาพจิตผิดปกติของสัตว์ในสวนสัตว์” (Zoochosis)

การศึกษาของมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดที่มีพื้นฐานอยู่บนการเฝ้าสังเกตสัตว์ในที่เกิดขังและในป่าเป็นเวลา 4 ทศวรรษพบว่าสัตว์ต่างๆ เช่น หมู ชิวโลก สิงโต เสือ และ เสือชีตา “แสดงให้เห็นถึงความเครียด และ/หรือความผิดปกติทางจิตในที่เกิดขัง” รายงานนี้สรุปว่า “การกักขังสัตว์กินเนื้อที่อาศัยอยู่ในป่ากว้างตามธรรมชาติควรจะได้รับ การปรับปรุงอย่างถึงรากถึงโคนหรือควรถูกกำจัดไป”(6,7) การสืบสวนสวนสัตว์มากมายแห่งทั่วสหรัฐของพีต้าพบว่าหมูลายสายพันธุ์ ได้แก่ หมูหมา หมูกรีซซี่ หมูโคเดียก หมูสเปคตาเคิล หมูควาย และ หมูสโลธ แสดงพฤติกรรมซ้ำๆ ซึ่งเป็นอาการทางประสาท และแสดงสัญญาณอื่นๆ ของอาการหดหู่รุนแรง ในสถานที่กักขังหมูบางแห่งจะสามารถเห็นทางเดินเป็นรอยจากการก้าวไปมาซ้ำๆ และในแห่งอื่นๆ สามารถเห็นรอยประทับของอุ้งตีนในดินที่ซึ่งหมูทั้งหลายได้ก้าวซ้ำๆ ลงไปที่จุดเดียวกัน พฤติกรรมเหล่านี้ไม่เพียงเป็นอาการของความเบื่อหน่ายเท่านั้น แต่ยังบ่งชี้ถึงความหดหู่อย่างที่สุด

สำหรับข้ออ้างที่ว่าสวนสัตว์ให้โอกาสทางการศึกษา เราลองมานึกดูว่าผู้เข้าชมสวนมากใช้เวลาไม่กี่ปาที ณาการจัดแสดงสัตว์แต่ละที่ โดยพวกเขาเฝ้าความบันเทิงมากกว่าการได้รับความกระจ่างแจ้ง ในช่วงฤดูร้อน 5 จุดผู้ดูแลสวนสัตว์แห่งสหรัฐผู้หนึ่งได้เดินติดตามผู้เข้าชมสวนสัตว์มากกว่า 700 คน และพบว่า “ไม่สำคัญว่าจะจัดแสดงอะไร... ผู้คนปฏิบัติกับสัตว์ที่จัดแสดงเหมือนกับวอลเปเปอร์” เขาสรุปอย่างขี้ตาว่า “เจ้าหน้าที่ควรหยุดเล่นตลกกับตัวเองว่าการแสดงสัตว์หลังกำแพงแก้วมีคุณค่าทางการศึกษามากมายได้แล้ว”(8)

สวนสัตว์: คุณอันน่าเวทนา

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยของสวนสัตว์ส่วนมาก คือ การหาวิธีการผสมพันธุ์และดำรงพันธุ์สัตว์ให้มากขึ้นในสถานที่กักขัง หากไม่มีสวนสัตว์อีกต่อไป “ความจำเป็น” ของงานวิจัยสวนสัตว์เหล่านั้นก็จะไม่มีเช่นกัน การปกป้องสายพันธุ์สัตว์จากการสูญพันธุ์ที่ดูเหมือนเป่าหมายที่ประเสริฐ แต่เจ้าหน้าที่สวนสัตว์มักจะใส่ใจเป็นพิเศษกับสัตว์ที่มาจากต่างประเทศหรือสัตว์ที่เป็นที่ชื่นชอบ ที่ดึงดูดฝูงชนและการประชาสัมพันธ์ มากกว่าสัตว์ป่าในท้องถิ่นที่ถูกคุกคามหรือใกล้สูญพันธุ์ ตัวอย่างเช่น รัฐบาลจีน “ให้เช่า” หมูแพนด้าแก่สวนสัตว์ทั่วโลกด้วยค่าเช่ามากกว่า 1 ล้านดอลลาร์ต่อปี แต่มีคำถามว่าทำไมมันได้ถูกนำไปใช้กับความพยายามในการอนุรักษ์หมูปันด้าบ้างหรือไม่(9)

เกิดมาเป็นอิสระ แต่ถูกขายอย่างไรค่า

สวนสัตว์ยังคงจับสัตว์มาจากป่าเพื่อนำไปจัดแสดงแก่สาธารณะ ในพ.ศ. 2546 สวนสัตว์ป่าซานดีเอโกและสวนสัตว์โลว์รี ปาร์คได้จับช้างแอฟริกัน 11 ตัวที่ถูกระบุว่าสายพันธุ์ที่ถูกคุกคามมาจากถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติในประเทศซวาซิแลนด์ โดยผู้เชี่ยวชาญ นักวิทยาศาสตร์ และ นักวิจัย ผู้ศึกษาช้างในป่าคัดค้านการจับช้างอย่างหนักแน่นโดยกล่าวว่า “การจับช้างมาจากป่าไม่เพียงแต่ทำให้พวกมันบอบช้ำทางจิตใจเท่านั้น แต่ยังทำให้สุขภาพของพวกมันทรุดโทรมลงอย่างมากด้วย... เราเชื่อว่าถึงเวลาแล้วที่จะเห็นพวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึก ไม่ใช่เพียงเงินปีกใหญ่ที่ได้มาอย่างตัวร้อน และจับมาและขายและจัดแสดงเพื่อผลประโยชน์ของเราเอง”(10)

นอกจากนี้สวนสัตว์ต่างๆ ยังกำลังกดดันรัฐบาลกลางให้ลดความเข้มงวดของกฎหมายสัตว์ใกล้สูญพันธุ์ (Endangered Species Act) เพื่อให้พวกเขาสามารถจับและนำเข้าสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์ได้อย่างง่ายดายมากขึ้น

เมื่อลูกสัตว์แสนน่ารักเติบโตใหญ่

ลูกสัตว์ในสวนสัตว์สร้างความชื่นชอบให้กับฝูงชน แต่เมื่อพวกมันเติบโตใหญ่ขึ้นและดึงดูดผู้เข้าชมน้อยลง หลายตัวถูกขายหรือฆ่าโดยสวนสัตว์ กวาง เสือ สิงโต และ สัตว์อื่นๆ ที่ผสมพันธุ์บ่อยครั้งนั้นบางครั้งถูกขายให้กับฟาร์มสัตว์สำหรับ “การกีฬา” ที่ซึ่งผู้ล่าสัตว์จ่ายเงินสำหรับ “สิทธิพิเศษ” ในการฆ่าพวกมัน สวนสัตว์อื่นๆ ถูกฆ่าเพื่อเอาเนื้อ และ/หรือหนัง และสัตว์ “ส่วนเกิน” อาจถูกขายให้กับคณะละครสัตว์ หรือสวนสัตว์ที่เล็กกว่าและดำเนินการอย่างย่ำแย่

ลิงชิมแปนซีชื่ออิดิธเป็นตัวอย่างหนึ่งของลูกสัตว์ที่ถูกทอดทิ้งในสวนสัตว์ที่ตกอยู่ในความเสี่ยงที่ผิด อิดิธเกิดในพ.ศ. 2503 ที่สวนสัตว์เซนต์ หลุยส์ แน่นนอนว่าอิดิธตัวน้อยดึงดูดผู้เข้าชมเนื่องจากความน่าเอ็นดู แต่หลังจากวันเกิดปีที่ 3 เธอถูกพรากจากครอบครัวและส่งไปยังสวนสัตว์อย่างน้อย 5 แห่ง และในที่สุดถูกส่งไปยังสวนสัตว์ริมถนนในเท็กซัสที่ชื่อสวนสัตว์พิคพิงสัตว์ป่าอามาริลโล (Amarillo Wildlife Refuge; AWR) ที่ตาได้สืบสวนอย่างลับๆ ที่ AWR และพบว่าอิดิธอยู่ในบ่อคอนกรีตที่โสมมและแห้งแล้ง เธอปราศจากขนและใช้ชีวิตอยู่กับอาหารเน่าๆ และอาหารสุนัข หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสืบสวนชิ้นนี้ โปรดเข้าไปที่ WildlifePimps.com

อีกตัวอย่าง ได้แก่ ทวิกส์และเจฟฟรีย์ ซึ่งเกิดที่สวนสัตว์เคป เมย์ เคาท์ตี้ (Cape May County) เมื่อพวกมันเติบโตขึ้นสวนสัตว์ได้ขายมันให้กับนายหน้า ที่หลังจากนั้นขายพวกมันให้กับคณะละครสัตว์เดินทาง(11) ผู้อำนวยการของสวนสัตว์เคป เมย์ เคาท์ตี้ยอมรับตามความจริงว่าได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ที่น่าเวทนาของสัตว์ทั้งหลายในคณะละครสัตว์ แต่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเลี้ยงดู

สวนสัตว์ทั่วโลกขายสัตว์ให้กับสวนสัตว์นิว บรอนเพลสที่ปัจจุบันปิดไปแล้ว และยังคงขายสัตว์ให้กับสวนสัตว์แห่งนี้ต่อแม้หลังจากที่เจ้าของคนหนึ่ง “ลาออกด้วยความรังเกียจการปล่อยปลละเลยสัตว์”(12) ผู้อำนวยการสวนสัตว์ริโซนาขายแพะต่างประเทศหลายตัวให้กับพ่อค้าที่เป็นที่รู้จักในเรื่องการจัดหาสัตว์ให้กับฟาร์มปศุสัตว์ที่เลี้ยงสัตว์เพื่อล่าชิงถ้วยรางวัล(13)

มากกว่าแค่สวนสัตว์

สิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องทำ คือ การดำรงสายพันธุ์สัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์ด้วยการรักษาถิ่นที่อยู่ของพวกมัน และต่อต้านเหตุผลที่สนับสนุนการฆ่าสัตว์เหล่านั้นโดยมนุษย์ แทนที่จะสนับสนุนสวนสัตว์ เราควรสนับสนุนกลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มพันธมิตรนานาชาติเพื่อปกป้องลิง (International Primate Protection League) มูลนิธิ Born Free มูลนิธิสัตว์ป่าแอฟริกัน (African Wildlife Foundation) และกลุ่มอื่นๆ ที่ทำงานเพื่อรักษาถิ่นที่อยู่ของสัตว์ เราควรช่วยเหลือสถานที่พักพิงที่ไม่แสวงหาผลกำไรที่ได้รับการรับรองโดยสมาคมสถานที่พักพิงสัตว์ (The Association of Sanctuaries) เช่น สถานที่พักพิงช้าง (Elephant Sanctuary) และสมาคมเพื่อสวัสดิภาพสัตว์เพื่อการแสดง (Performing Animal Welfare Society) สถานที่พักพิงเหล่านี้ช่วยชีวิตและดูแลสัตว์ที่มาจากต่างประเทศโดยไม่ขายหรือผสมพันธุ์พวกมัน

รายการโทรทัศน์ที่ให้ความรู้ การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต และ ความง่ายในการเดินทางไปต่างประเทศ ทำให้การเรียนรู้เกี่ยวกับสัตว์หรือการชมสัตว์ในถิ่นที่อยู่ธรรมชาติเป็นเรื่องง่ายเหมือนกดสวิทช์ไฟหรือการเดินขึ้นเขา ความคิดเกี่ยวกับการกักขังสัตว์ไว้ในกรงนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรค่า

สวนสัตว์: คุณอันน่าเวทนา

คุณจะช่วยได้อย่างไร

หลังทราบว่าคุณสวนสัตว์ไม่ได้จัดหาสิ่งตอบสนองความต้องการอันซับซ้อนของช้างอย่างเพียงพอ สวนสัตว์หลายแห่งได้ตัดสินใจปิดการจัดแสดงช้าง และสร้างแบบอย่างด้านบวกสำหรับสวนสัตว์ทั่วโลก สวนสัตว์ดีทรอยท์ส่งช้าง 2 ตัวไปยังสถานที่พักพิงเนื่องจากผู้อำนวยการสวนสัตว์ได้กล่าวว่า "เหมือนที่หนีขังทั่วโลกไม่เจริญเติบโตในสภาพอากาศร้อน ช้างเอเชียก็ไม่ควรอาศัยเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยไม่มีพื้นที่กว้างใหญ่ที่จะท่องเที่ยวไป และเห็นได้ชัดว่าพวกมันไม่ควรจะต้องทุกข์ทรมานกับฤดูหนาวของภาคเหนือ"(14) โปรดเข้าไปที่ SaveWildElephants.com สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสวนสัตว์ต่างๆ ที่ปิดการจัดแสดงช้างไปแล้ว

สวนสัตว์บัลติมอร์ สวนสัตว์ดีทรอยท์ สวนสัตว์และอาคารเวียม Point Defiance สวนสัตว์นอร์ธ แคโรไลนา และสวนสัตว์อื่นๆ ได้นำหนีขังโลกเข้ามา ซึ่งเป็นหนีที่ได้รับจากการช่วยชีวิตจากการเดินทางไปกับคนและครสัตว์ในเขตร้อน แต่สวนสัตว์ที่ก้าวหน้าแล้วเช่นสวนสัตว์เหล่านี้เป็นข้อยกเว้นจากสวนสัตว์โดยทั่วไป

สวนสัตว์ต่างๆ อยู่ภายใต้กฎหมายสวัสดิภาพสัตว์ (Animal Welfare Act; AWA) ของรัฐบาลกลาง ซึ่งกำหนดมาตรฐานต่ำสุดด้านที่อยู่อาศัยและการดูแลสำหรับสัตว์ในที่กักขัง AWA กำหนดว่าการจัดแสดงสัตว์ทั้งหมดต้องได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงเกษตรแห่งสหรัฐ (USDA) ซึ่งต้องตรวจสอบสวนสัตว์ต่างๆ 1 ครั้งต่อปี อย่างไรก็ตามสวนสัตว์บางแห่งที่ผ่านการตรวจสอบของกระทรวงเกษตรแห่งสหรัฐ ถูกพบภายหลังโดยกลุ่มช่วยเหลือสัตว์ว่าได้ละเมิดกฎหมายหลายข้อ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมโปรดอ่าน *Beyond the Bars* ที่เรียบเรียงโดย Virginia McKenna, Will Travers และ Jonathan Wray

โปรดอย่าสนับสนุนสวนสัตว์หากคุณไม่ได้ทำเพื่อสังเกตสัตว์ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ต่อต้านสวนสัตว์ โปรดติดต่อ *PeTA* สำหรับข้อมูลเอกสาร ZooCheck สำหรับใช้ตรวจสอบสิ่งผิดปกติของสัตว์ในที่กักขัง

โปรดกระตุ้นให้สวนสัตว์ในประเทศของคุณหยุดผสมพันธุ์สัตว์ และจัดหาพื้นที่ให้สัตว์ที่ต้องการ โปรดรายงานสภาพอันย่ำแย่ไปยังกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แจกใบปลิวที่สวนสัตว์ เขียนจดหมายไปยังบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ และกดดันเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นให้หลีกเลี่ยงการให้เงินสนับสนุนสวนสัตว์ด้วยเงินภาษีของประชาชน

แหล่งอ้างอิง

- (1) "Born Free Star McKenna Honoured," BBC News, 31 Dec. 2003.
- (2) Michael Satchell, "Cruel and Usual: How Some of America's Best Zoos Get Rid of Their Old, Infirm, and Unwanted Animals," *U.S. News and World Report*, 5 Aug. 2002
- (3) Brooks Barnes, "Outings: A Bear Market for Zoos," *The Wall Street Journal*, 30 May 2003.
- (4) R. Gregory Nokes, "Groups Urge Harsh Federal Penalties on Zoo," *The Oregonian*, 15 Nov. 2000.
- (5) "Animal Activists Get Wish as Abused Elephant Is Moving to New Home in Tennessee," Associated Press, 25 Jan. 2000.
- (6) Mark Derr, "Big Beasts, Tight Space and a Call for Change in Journal Report," *The New York Times*, 2 Oct. 2003.
- (7) Ros Clubb and Georgia Mason, "Captivity Effects on Wide-Ranging Carnivores," *Nature*, 2 Oct. 2003.
- (8) William Booth, "Naked Ape New Zoo Attraction; Surprise Results From People-Watching Study," *The Washington Post*, 14 Mar. 1991.
- (9) "Critics Question China's Worldwide Panda Profit," *The Age*, 5 Apr. 2003.
- (10) Amboseli Elephant Research Project, letter to U.S. Fish and Wildlife Service, 24 Jun. 2003.
- (11) Amy S. Rosenberg, "What Kind of Life Do Giraffes Prefer? Irascible at the Cape May Count Zoo, Happy in the Circus," *Philadelphia Inquirer*, 5 Aug. 2001.
- (12) Satchell.
- (13) Satchell.
- (14) Detroit Zoological Institute, "Detroit Zoo Intends to Send Elephants to Elephant Sanctuary," PR Newswire, 20 May 2004.